

РЕЙ БРЕДЪРИ СЛЕД БАЛА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

Някъде над сградата, чиято олющена емблема оповестяваше името ѝ — „Бална зала «Майрън»“ — светлините предупредително примигнаха, един наистина миниатюрен оркестър изсвири „Лека нощ, дами“, последва разочаровано мърморене, хор от най-различни разговори, шумолене на тела и влачене на крака, и сенките се затътриха към изхода. Оркестърът млъкна, половината от лампите примигнаха и угаснаха.

Минута по-късно плъзгащата се врата долу се отвори и петимата (или бяха шестима?) музиканти се появиха от нея — носеха внезапно станалите тежки инструменти — и поеха с големи бързи крачки към единствените коли, които се виждаха наоколо, сякаш за да избегнат тълпата говорещи и смеещи се хора, слизащи по главното стълбище. В момента, когато танцьорите (а те бяха именно такива) излязоха навън — отначало десетки, после стотина — шестдесет възрастни жени и почти толкова възрастни мъже — автомобилите на музикантите отдавна бяха набрали скорост и бяха потънали в нощната мъгла, надигаща се от морето.

Тридесетина от празнуващите се подредиха покрай южната страна на улицата в очакване на трамвая, а останалите — много по-шумни и някак си по-радостни — зачакаха отсреща по-големия трамвай, който щеше да ги погълне и запрати към тихоокеанския бряг.

Чакащи, започващи да треперят от винаги хладния нощен въздух на Калифорния (а през деня температурата беше достигнала тридесет градуса), мъжете ругаеха, а дамите във вечерните си рокли на цветя гледаха набитите в асфалта релси, сякаш взирането щеше да им осигури транспорта.

Което, колкото и да бе чудно, стана.

— Ето го, идва! — извикаха дамите.

— Идва, мамка му — казаха мъжете.

И не след дълго, без да поглеждат един към друг дори когато двата огромни вагона, сякаш взети от някой трансконтинентален влак, се появиха сред искри и набиха спирачки, мъжете в подгизналите от пот смокинги започнаха да помагат на дамите да се качат по железните стъпала, без да гледат лицата им.

— Хайде, хоп.

— Така...

— Браво, мойто момиче.

И мъжете се закатериха нагоре като корабокрушенци, успели в последния момент да скочат на борда на спасителния кораб.

С метален звън и изсвирване огромният трансконтинентален влак, пътуващ само до квартал Венеция — на петдесетина километра отгук, — захвърли всичко след себе си и рязко потегли напред към среднощната гибел.

За най-голямо удоволствие на изтощените от не скъпото веселие дами и на мъжете, копнеещи да захвърлят белите си колосани нагръдници и да разхлабят вратовръзките си.

— Горещо е, отворете прозорците!

— Студено е, затворете прозорците!

И тогава, с равна доза арктически студ и екваториална жега, старите деца на съботната нощ се понесоха напред към морето без айсберги, към брега на дивите мечти.

В първия вагон, точно зад кабината, седяха мъж и жена, дълбоко впечатлени от лудешките движения на ватмана, който бясно въртеше ръчката като диригентска палка и безумно гледаше напред, сякаш и най-малкото несъвършенство щеше да доведе до ужасна катастрофа.

С гръм и трясък на стомана върху стомана трамваят ги носеше от Майрън към Нептун.

Известно време двойката седя мълчаливо, загледана в акробатичните изпълнения на ватмана. Възрастната жена попита:

— Имаш ли нещо против да седна до прозореца?

— Не, не, заповядай, тъкмо смятах да ти предложа.

Тя се настани на твърдата дървена седалка и се загледа навън към профучаващите тъмни сгради и дървета, към няколкото мъждукащи звезди и луната, която тази нощ, този месец едва изглеждаше сребърна.

— За какво си мислиш? — попита той.

Сенките преминаха покрай тях, после отново и отново.

— Замислял ли си се някога, кавалере мой — тихо каза тя, загледана в силуета му — поредната сянка, отразяваща се в стъклото — че да седиш в потрошен стар вагон като този и да се носиш като ракета по релсите, е като да си пътешественик? Искам да кажа, пътешественик във времето, потеглил назад.

— Никога. — Той проточи врат, за да я разгледа по-ясно, но главата ѝ беше обърната право към стъклото: екран на телевизор, през

който, без да влязат във фокус, се прескачат програма след програма. Сведе поглед към облечените ѝ в бели ръкавици ръце. — Никога не съм помислял за това.

— Е, помисли си — прошепна тя.

— Какво?

— Помисли си — повтори тя, този път по-ясно.

— И още нещо — добави след малко, отново тихо, загледана в бързо прелитащите телевизионни канали на прозореца. — Пътуването не означава само време и място. Чувствам, че има и още нещо.

— Какво?

— Не зная. Имам чувството, че изчезвам, че губя тегло. Колкото по-нататък отиваме, толкова по-лека ставам, килограм след килограм. Не е ли странно? Ти чувстваш ли го?

— Не бих казал.

— Давай, почувствай го. Полека. Отпусни се. Не усещаш ли как тръгва по теб от краката, през глезените, минава нагоре до коленете и се чувстваш... не знам, може би освободен? Сякаш висиш вътре в дрехите си.

Той се обърка, опита се отново да погледне над рамото ѝ, но единственото, което видя в безцветното стъкло на прозореца, беше силует без никакви подробности.

— Давай — промърмори тя. — Отпусни се. Не се напрягай. Спокойно. Е?

— Май го чувствам. — Той се облегна назад, наведе глава към коленете си и ръкавелите му наполовина се показаха от ръкавите на сакото му.

— Недей да мислиш, просто се отпусни и го направи — каза тя, без да обръща глава.

— Да. — Той вдигна ръце и след това ги отпусна отново върху коленете си и започна да ги разтрива. — Почти успях.

— Недей да лъжеш.

— Не, не — побърза да възрази той. — Защо да те лъжа?

— Мъжете винаги лъжат. Добри са в лъжите. Цял живот го правят. И рано или късно стават виртуози.

— Не, наистина. Чувствам го.

— Добре — каза тя. — Не казвай нищо и го почувствай още повече. Ето. Така. Виждаш ли?

Той само кимна. Трамваят излетя от някакъв малък заселен район към полето, после премина през някакви разсадници, после отново през пустошта към поредното малко селище недалеч от морето.

— Страхотна си — възхитим се той.

— Шшт!

— Не, наистина — тихо възкликна той, — ти беше сърцето на празненството, говореше с всички, даваше им идеи, почти ги хипнотизираше с твоите „направи това“, „направи онова“. И те го правеха! Наистина се чувствам по-лек. Точно както го каза.

— Добре. Шшт.

Той неспокойно се озърна към останалите, олюляващи се във вагона, пътешественици по дългия път и съвсем краткото разстояние.

— Забеляза ли — отново опита той, — че тази вечер всички, всеки мъж, всяка жена — носят бели ръкавици? Ти, аз, всички.

— И защо ли го правят? — каза тя и се обърна.

— Не зная.

Трамваят рязко намали в надигащата се гъста мъгла, а той седеше, поклащаше се в такт с движението на вагона, гледаше шията ѝ, където нежно се извиваха тъмните ѝ къдрици, и накрая се осмели да проговори.

— Името ти. Докато танцувахме, ми го каза, но оркестърът свиреше толкова силно...

Устните ѝ се раздвижиха.

— Моля?

Устните ѝ се раздвижиха отново.

— Стигнахме — каза тя.

— Аз се казвам... — започна той.

— Стигнахме — повтори тя и мина покрай него. Беше на половината път към вратата, когато той осъзна, че не е до него и че трамваят забавя скорост. Забеляза няколко светлини отвън, вратата изсъска и се отвори, преди да успее да я настигне и да ѝ подаде ръка да слезе в тъмнината. Но все пак накрая стоеше до нея, а огромните вагони потеглиха със звън и трясък. Тя стоеше неподвижно, загледана в небето.

— По-добре да не стоим по средата на улицата — каза той. — Може да мине нещо.

— Няма коли — спокойно отговори тя и тръгна.

Беше по средата на улицата, когато успя да я настигне.

— Казах го просто така.

— Нощ без луна. Това ми харесва. За теб това е истинската романтика. Нощ без луна.

— Мислех си, че луната и лунната светлина...

Тя го прекъсна.

— Без луна, без светлина. Най-хубавото.

И се качи на тротоара и тръгна към дома си, който беше на първия етаж на една четириетажна сграда.

— Тих като мишка — прошепна тя.

— Да!

— Тихо.

— Да — прошепна той, и влязоха, и тя свали обувките си и го погледна, и той направи същото. Без да издава нито звук, тя изкачи първото стъпало, обърна се и го видя как държи обувките си в ръка, кимна и повтори: — Като мишка.

И тихо се заизкачва, а той се затътри след нея. Когато стигна площадката, тя вече бе влязла в апартамента си — голям салон с двойно легло в средата и малка трапезария с кухня зад него. Вратата на банята безшумно се затвори.

След малко тя тихо се обади: „Недей стоя така“ — и той го прие като знак да се отърве от смокинга и — след малко колебание — от колосания нагръдник и яката, а после — да разкопчае тирантите и да ги метне заедно с панталона на стола в затъмнената стая, осветявана единствено от малката нощна лампа от другата страна на леглото. Застанал само по риза, черни чорапи и бельо, той се помая, тръгна към леглото и се дръпна назад, като се чудеше къде да се дене — като изгубил се турист без карта и без ни най-малка представа накъде да поеме.

— Там ли си, където трябва? — тихо попита тя зад вратата. Той погледна леглото. — Там ли си? — повтори тя едва чуто.

Той приближи до леглото и каза:

— Мисля, че да.

И легна. Някаква пружина тихо пропя.

— Да — каза тя.

Вратата на банята се отвори. Показа се висок силует. Преди да успее да я разгледа по-добре, светлината изгасна и някаква сянка

прекоси стаята.

— Затворил ли си си очите?

Той вдървено кимна. Усети тежестта ѝ в леглото и чу шумоленето на чаршафите.

— Отвори ги.

Той ги отвори, но беше същото като докато пътуваха, когато можеше да вижда само очертанията на силуета ѝ. Тук, въпреки че се бе обърнала към него, тя закриваше лампата и се превръщаше в сянка без никакви подробности. Опита се да открие лицето ѝ, знаеше, че е тук, пред него, но очите му не можеха да се фокусират.

— Добър вечер — каза тя.

— Добър вечер.

Двамата поеха дъх едновременно.

— Господи, какво дълго пътуване — каза тя.

— Прекалено дълго. С такова нетърпение...

— Не го казвай.

Той погледна дългата сянка и бледото лице, по което чертите ѝ едва се виждаха.

— Но...

— Не го казвай.

Той затаи дъх. Знаеше, че след малко тя ще продължи. Така и стана.

— Учителите казват, че когато пишеш, никога не трябва да назоваваш онова, което се опитваш да кажеш. Просто го направи. Когато свършиш, ще знаеш какво си направил. Така че... не го казвай.

Това беше най-важното, което бе казала тази вечер. Сега мълчаливо лежеше — сянка срещу светлината. Лампата изгасна, но сякаш без тя да се обърне и да я загаси. Той забеляза някакво движение в сянката. Нещо меко падна на пода. Измина миг преди да се сети, че това са ръкавиците ѝ. Беше свалила ръкавиците си.

Изненада се, като разбра, че единственото нещо, което все още носи той самият, са ръкавици. Но когато понечи да ги смъкне, откри, че вече ги е махнал в тъмното. Ръцете му бяха открити и уязвими. Дръпна се.

Отвори уста, но тя го спря.

— Не казвай нищо.

Усети движението ѝ — съвсем леко движение — към него.

— Кажи само едно нещо.

Той кимна. Питаше се какво да е това нещо.

— Кажи ми — едва чуто промълви тя. Не можеше да различи лицето ѝ, то все още беше като лицето в прозореца, пътуващо от спирка на спирка, силует, фиксиран между късните телевизионни програми, бледо и скрито.

— Кажи ми... — той кимна — на колко години си?

Той зяпна. Усети паниката в очите си. Тя повтори въпроса си, като загатна отговора. Внезапно той с кристална яснота разбра пълната и поразителна истина. Стисна очи, прочисти гърло и най-сетне заговори.

— На...

— Да?

— На осемнадесет, навършвам деветнадесет през август, висок съм метър и седемдесет и пет, тежа седемдесет килограма, с кестенява коса и сини очи. Неженен.

Сякаш я чуваше как съвсем тихо повтаря всяка негова дума.

Усети я как се приближава, съвсем лека, все по-близо и близо до него.

— Кажи ми го пак — прошепна тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.